

Karel Funk

Naše já je paprskem kosmického slunečního Já Kristova.

„Staré národy uctívaly Slunce“. Psává se to suše v dějepise s nadřazeným podtónem jako o primitivech, bez zrnka pochopení a zaujetí. Ony národy ale ze Slunce vnímaly tu svrchovanou bytost, žijící a sestávající z ničím nepodmíněné Lásky, z dávání světla, oběti sebe pro kosmické okolí. Odtud pramenil vrchol a zdroj života Slunce. Nejen že dává hmotné teplo a světlo, ale Život sám. Staří věděli, že ono hmotné svícení a teplo, jímž sálá, je až důsledek či projev duchovní lásky a péče bytostí, které tam žijí a které toto těleso postupně vytvořily podle své povahy. Již dávní jogíni hovořili o „Slunci za Sluncem“, tedy o Slunci duchovním za oním viditelným. Vůdčí bytostí Slunce – centra lásky byl Kristus, a po jeho trvalém sestupu na Zem před dvěma tisíciletími převzal tuto úlohu archanděl Michael (i proto ovládá neděli - den působení Slunce.) Dávní zasvěcenci se k těžko dostupnému slunečnímu božství Kristovu museli ze ztěžklé pozemskosti obtížně "vzmeditovat", do mysterií museli být zasvěcováni speciálními postupy. Ať už Ho vzývali Indové jako Višnakarmana, Egypt'ané jako boha Rea, Peršané jako Ahura Mazdu či Řekové jako Apollona, byl to stále tentýž centrální sluneční bůh, plný lásky a naděje, který se – podle předpovědí dávných proroků - rozhodl ke službě lidstvu sestupem mezi ně a k trvalému prosvícení zemského prostředí svou vlastní bytostí. Tím se nám všem nabízí snáze, jaksi "demokraticky", i bez zasvěcení. Starověk dal lidstvu řadu Bohem seslaných vůdců. Nikdo z nich však neměl onu sluneční sílu, která by duchovně oplodnila lidstvo najednou, což se při ukřížování Krista stalo (byť jen jako svobodná možnost, o kterou se od té doby smíme každý sám za sebe ucházet). Nepřišel (jen) kvůli zasvěcencům či jejich nadějným žákům, ale hlavně kvůli nám obyčejným, hříšným.

Orientace kostelů na východ, povinná až do tridentského koncilu, znamenala metaforu Krista jako vycházejícího Slunce. První křesťané mívali bohoslužby i v noci a končili v okamžiku východu Slunce.

Vybavme si ve chvíli klidu: Slunce či sluneční bytost Kristova jako absolutní bezpečí, to největší v celém kosmu; naprostá jistota Lásky, Dobra. Prozařuje všechnu naši bázeň i zlobu, strach, omezení chtěním – to vše rozpouští, pokud Mu to k rozpuštění s plným rozhodnutím předáme, a třeba denně znovu a znovu. „Hory jako vosk roztékají se před Ním“, říká žalmista. Při myšlence na Slunce cítily a ctily tehdejší národy právě toto. Poté, jednou jedinkrát v historii lidstva, celá vnitřní síla, obsažená ve Slunci, síla tvůrčí lásky, Logosu, přijala podobu člověka Ježíše. Ten odhalil všechna starověká mysteria v podobě, přístupné

každému opravdovému zájemci. Zároveň vzáříl, jako ten nejmohutnější duchovní blesk, do zemské atmosféry nebývalé síly. Bůh nám daroval Sama Sebe. Byla to centrální událost ve vývoji lidstva. Kristův vliv působí od oné doby trvale, bez ohledu na to, jak velký počet lidí se mu otevře. Země se tak poprvé stala dějištěm i jevištěm činů bohů, z nichž jeden prošel na nenápadném pahorku Golgoty lidskou smrtí a svázal tak své božství s lidstvím. Božství Kristovo se sklonilo k člověku, vdechlo jeho veškerou tíhu a nechalo otevřenými nebesy proudit osvobodivé inspirace. Toto vědomí může být i pro nás pomocí k přirozenému objevování Krista (bez zevního náboženství, bez příkazů, jen ze svého nitra, ze své mysli, ze své radosti a důvěry...). Společně se sluneční bytostí Krista můžeme vše prosvětlovat, můžeme do této své představy-prožitku vložit každé konkrétní trápení, konflikt, obavu, slabost, zlozvyk, nejistotu, tíhu... - jako palivo do sálající pece. Ale zrovna tak i světský úspěch, majetek atd., neboť ani toto není naše. Můžeme to v duchu činit i za druhé, například rodinné příslušníky. Kristus – sluneční bůh sestoupivší jednou do lidského těla a navždy svou bytostí do aury zemské propasti – a zároveň náš božský přítel a bratr, je věrný nám, nedokonalým pozemským lidem, až do věčnosti. Víme o tom? Záleží jen na nás.

V prostoupení se duchovní slunečností, v přiblížení se laskavému světu a světlu Slunce je i naše vděčnost, a je tam přirozeně. To bývají i chvílky probleskujícího jasu při víkendových setkáních, jen na ně být připraveni, jsou nenápadné. Je to duševní rozprostření se, ale i zpevnění v důvěře ke Kristově Lásce, k Jeho slunečnosti, ke Světlu ochrany a milosti. Pak tu je pomoc v řešení mnohého. Mějme zde důvěru a může nastat i posun ve spádu věcí, v osvětlení probíhajících i budoucích těžkostí. Nejde o rozplynutí se, kdy by naše já zaniklo či se zeslabilo, jako tomu bývalo kdysi v Orientě, ale vše naopak cítíme v plném jasu, a to je to Centrum, Ohnisko esoterního křesťanství. Pak je naše já jedním z paprsků slunečního Já Kristova. Kristus pak pro nás není ten zbědovaný muž na kříži, ale je centrálním Já kosmu, je jeho páteří. I naše já, Jím prosvětlované a propracovávané, se pak stává pevnou páteří naší osobnosti. Ono prostoupení se tím světlem slunečního bezpečí ale musí být oddané, radostné, odhodlané, dbalé jasné logiky, bez chtění honem něco mimořádného zažít či získat. Je to přirozený myšlenkový postup, který si navodíme vděčným rozmyšlením o Slunci a Kristu jako oběti lásky pro náš pozemský svět. Hodnotný cit dnes může být vyvolán pouze na podkladě hodnotné myšlenky. A myšlenky není nutné zapuzovat, ale zjasnit a ukáznit vůči duchovnímu obsahu.

Kristův podnět je v první řadě volní, prolínající krev našeho života svěžestí a odvahou lásky, vedené moudrostí.

Spálení částí naší karmy nemá být hlavním cílem našich duchovních snah. Pletlo by se tam pak sobectví. Když ale prožíváme vzácnou chvíli alespoň částečného prostoupení se Sluncem Krista, jasem Jeho čistoty, milosti, neomezené síly a možností ku pomoci, tak si vybavme některou svoji starost nebo těžkou situaci a volně ji do toho vložíme. (Neměli bychom upadat do sugesce či fantazírování.)

Onen jas na tu negaci v klidu zaměříme, nechme ji jím radostně a úlevně obtéct, vykoupat se v něm. V takových vzácných chvílích si na tu starost vzpomeňme, a ona bude tím osvícena a vzata do péče. Na zemské úrovni to může znamenat hlubší vhled, úlevu, zlepšení, usnadnění. I velké krize to může přivést k nečekanému rozuzlení. Někdy to nemusí být hned, jindy ano. Nejčastěji je nám dána síla orientace a vhledu, abychom leckterý problém nahlédli jako fiktivní, nafouklý jen v naší mysli, protože vždy žijeme v Boží ochraně, to jen karma nás někdy musí vychovávat.

Individuální „zadávání meditací“ lidem „na tělo“, jako to bývalo dřív na Východě a jak i dnes napodobují někteří vůdci a guruové, často aby si posílili autoritu a vzhlížení oveček k sobě, pozbylo účelnosti. Proč? Výše uvedené skutečnosti jsou právě v nynější době, kdy se škaredíme na všechno a všeho se bojíme, tou základní a podstatnou meditací. Ve chvíli průzračného jasu vědomí, myšlení, prožívání, mne napadlo to jen takto obyčejně napsat, aniž bych se řadil mezi ty, kteří nechávají e-mailem „kolovat“ různé meditace, ke kterým připojují záhadné a omračující „dostal jsem z duchovna“. Často i obsah svědčí spíš o morální a mentální ochablosti autora. Různými „vzkazy“ a bezcennými meditacemi na povelse to dnes jen hemží. „Přijímání“ čehosi odkudsi z neznáma je ale stupeň lidstva středověku. Na nynějším stupni se ke všemu máme dobírat bděle, vědomě, to znamená že ve chvílích zjasnění a zbystření nitra, kdy jsou i myšlenky plně ve střehu, s duchovním světem splýváme a v této povznesené chvíli na to přicházíme sami a víme, že je to v souladu s Řádem. Tedy tvrdit, že „jsem to takto dostal z duchovna“ apod. nemá žádnou vypovídací hodnotu, pokud se s oním duchovním člověkem v plné bdělosti a myšlenkové kontrole nesjednotí. Pak ale neříká, že to odněkud "dostal". Někdy jsou totiž ona sdělení jen šalbou nižšího astrálu či různých nezbedných a klamavých inteligencí – i to je totiž neviditelný svět. 90 % "vzkazů" či "poselství z duchovna" však bývá pouze efektním označením nějaké mlhavé domněnky, pocitu, horlivého přání, vize vlastní zjiřené psychiky apod., tedy je to vesměs práce podvědomí. Označením za sdělení z duchovna je to pak jaksi nenapadnutelné, dostává to šmrnc nejvyšší neomylnosti. Alespoň pro ty, kterým to tak stačí. Autor „sdělení“ se v pozadí tetelí svou důležitostí a spasitelstvím.

I když ty ryzí chvílky skutečného požehnání nepřicházejí často (aspoň mně ne), neznamená to, že k nim nemůžeme s důvěrou navozovat podmínky. A vím i, že před lety se často několika minutami nebo snad vteřinami tohoto Jasu Kristova bezpečí rozpustila velká tíže některých mých vleklých či teprve se blížících karmických problémů. Vnímál jsem pak tvorbu bezpečí, úpravu osudu i na několik let dopředu. Takto se mi urovnávalo to podstatné i v zaměstnáních asi od konce 80. let. Muselo to ale být v předcházejících mnoha letech zapláceno velikými těžkostmi, které jsem se musel – a to byla ta největší životní dřina - naučit přijímat jako příležitost splatit radostně část karmy. A to včetně odpuštění (nevztekáni se ani v duchu) těm, kteří mi „škodili“ - musel jsem si plně uvědomit, že „nepřátelé“, „blbí šéfové“ apod. jsou jen nástroji k vyžití mojí karmy, kteří mi

k tomu dávají vzácnou příležitost. A že má-li člověk touhu po Bohu, neprožívá nic jako křivdu. Kdybych v té či oné věci karmu či úkol ke zrání a zocelování neměl, do oné situace či střetu s lidmi bych nepřišel. To jsou zkoušky dnešní doby, ba ty nejdůležitější. Jistě, že na věcnou sebeobhajobu máme právo, je to škola v trpělivosti, logice, pohotovosti myšlení – to člověk využije při duchovním studiu i správném jednání vůči světu.

Nelze k tomu ale dospět navozením nějaké regrese, afirmace, lekcí některého psycho-servisáka... Lze toho dosáhnout nebo se k tomu přiblížit jen s „holýma rukama“, bez módních propagovaných metod, technik, sugescí či figlů. Lepší je k tomu dospívat vhodnou četbou a snahou hlouběji pochopit boží Milost a účel Kristova sestupu ze Slunce na Zem, a že On pomáhá zhodnotit naši duši svým Duchem. A také si lze uvědomit, že k takovému přístupu nemusí vést nějaká spletitá cesta či speciální cvičení, ale že to můžeme dělat v nitru hned a kdykoliv. Ne „budu to někdy zkoušet“, ale „dělám to – už teď“. Právě Kristus mi v tom pomůže, abych Jej alespoň v záblesku oslovil a nechal se prosvětlit. To je nám dáno k žití a použití v terénu života, ve všech situacích. Naše chtění a pachtění, naše zmítající se, někdy až rozpolcená či nejistá duše může být Jeho Duchem zjasněna, zaktivizována i zklidněna, lépe nasměrována, upozorněna na úkoly, posílena ke zkouškám, posvěcena, uvedena do vědomí bezpečí.

Pak víme o příslibu možnosti takového zhodnocování našich budoucích inkarnací, že se na ně těšíme a případné chtění vymanit se z koloběhu zrozování se rozplyne jako pára nad hrncem. Láska ke Kristu znamená, že Jeho láska zažehuje odlesk sebe samé v naší duši, začíná v nás žít, byť jen ve slabém odlesku, a měnit náš poměr k sobě i ke světu: začínáme se vědoměji pocítovat součástí plánu dlouhodobé kosmické evoluce a jejích hodnot a dějů. V daleké budoucnosti má být Kristus chápán jako živá substance, která má působit ve veškerém státním a společenském bytí. Bude krví, která bude protékat veškerým společenským životem. Silám duchovního světa, které toužíme přijímat, je třeba přinést naše kvality, jinak se nemají kam umístit. Mezi tyto kvality patří i důvěryhodnost a spoluodpovědnost za svět – laskavá, vřelá, i při vidění všech špatností.

Není to přístupné každému, přesněji – ne každý se k tomu vzchopí a zpřístupní. Nepodaří se to, pokud se k tomu přistupuje s prvotní touhou navodit si užívání blaha, vyvrát na problémy, dostat je sebevědomě „pod kontrolu“, naplánovat si ze svého nižšího já „inženýrsky“ duchovní postup asi jako harmonogram stavebních prací či cosi atraktivního tajemného prožít. To by bylo pouhé (ale časté) uchopení vyšších pojmů nízkým egem, tedy jen hraní si na něco. Jedinou plnohodnotnou pohnutkou, vedoucí ke světlu, je touha po pravdě, moudrosti, lásce. A to i v těch nejobyčejnějších situacích. Jak na to? K tomu už nejsou žádné metody, prostě to denně dělat i přes opakované neúspěchy. Mnohé nám k tomu vyplyne či se usnadní z prostoupení se poznáváním, jak Kristus působí. Ten pak rozplamení i naši vůli. Zasvěceně a nedogmaticky o tom pojednává v řadě knih Rudolf Steiner.

I když to zde bylo popsáno možná složitě, je to věc jednoduchá, vyjádřitelná i takto: jakmile nám přijde blažená vlna niterné jistoty a bezpečí, vlna ujištění, že vyšší svět o nás ví, pak je to to pravé. Pak stačí se do ní vnořit, nechat se jí laskat, zaostřovat ji v sobě volně až k jejímu ohnisku lásky, nechat se jí plněji prostoupit. Starosti a tíhy, které nás při tom snad napadnou, jsou takto prosvětleny, naplněny nadějí. Neměli bychom ale tuto blaženost, tento boží příslib, uchopovat a vyždímat prospěchářsky, chtivě, protože tím ho ničíme a po chvíli nám zbude jen atrapa, naše představa toho. Uzmutý chléb se mění v kámen. Ale i to se stává a musíme znovu. Mějme k tomu vztah asi jako když nás laskají vlny moře: ono je tu i bez nás, není naše, je vlahé a laskavé samo o sobě. Jen se nám dalo na chvíli poznat, prožít, stát se jeho součástí. A kolik energie je i v jeho vzednutí.

Nemusí to znamenat, že bychom museli mít okamžitě prožívané výsledky. Na ty nečekejme. Poctivé putování má cenu samo o sobě. Kdosi řekl, že k Bohu se dá jít jen pěšky. Můžeme o onom cíli vědět, klidně tu možnost v sobě navozovat, plnit si bděle a trpělivě své denní zemské úkoly, a třeba během týdnů či měsíců či roku, dvou může určitý závdavek přijít – jako milost, umožněná naším klidným, stejnoměrným, důvěryplným směřováním. Pak poznáme, jak blízko nám to vždy bylo, jen jsme to v chvatu cítění a myšlení přehlédli. A pak se stáváme sluncem lásky pro druhé.